

День 15 лютого 1989-го був звичайним, і в календарі не відмічений як свято. Але це був довгоочікуваний день для тих, хто йшов звідти, із далекої мусульманської країни, де 10 років воювали і гинули наші хлопці, які прийшли в багатостраждальний Афганістан.

Та й сьогодні цей день не святковий, просто пам’ятний, бо назавжди залишився в серцях тих, хто повернувся з пекла війни живим чи пораненим. Смуток огортає сім'ї, куди не прийшли дорогі сини, чоловіки, рідні, хто з бою пішов у Безсмертя.

Повертаючись із «гарячих» місць, солдати невміло хрестились не в церквах, й свічок не ставили. Та ми пам’ятаємо полеглих! Ми пережили ту війну, 72 військовополонені

українці не повернулись до рідної домівки. Чи живі вони ще9.

…Не літатимуть більше «чорні тюльпани», не перемагатимуть завмерлі в бронзовій одежі хлопці, обпалені Афганістаном. Покладімо ж квіти до підніжжя пам’ятників, поклонімось до землі, помолімось за упокій їхніх загиблих Душ. І скажімо: «Ми пам’ятаємо Вас, хлопці!»

Ігор Живагін

Я поліг в Афганістані.

За горами, на чужині.

Поклоніться моїй мамі

І товаришам в Україні.

Я упав під Кандагаром

На палаючий пісок.

Там, в бою, в чаду їдкому

Вцілив моджахед в висок.

Я лежав в долині смерті,

Вбитий кулею стрільця.

Прошу вас, будь ласка,

Вірте –

Я боровся до кінця.

Вдалині, в краю ісламу,

Де точилася війна,

Я загинув дуже рано

І не в тім моя вина.

Я поліг в Афганістані,

За горами, в чужині.

Поклоніться моїй мамі

І товаришам в Україні.

Я поліг в Афганістані…

Переклад з російської Людмили Сизоненко, викладача КПАЛ